

A keresés

Két évezred kissé szétnyílt,
Egy régész ott ásott és eltűnt.
Fel-felerősödve szól azóta folyton
a leírhatatlan régész-sírató.

Kezdjük meg a keresést, szálljunk vonatra.
A vonatablakból az erdő széle messze,
Addig még egy városka is: Cro-Magnon
s a határban mindenütt élénk nyugalom.

Szálljunk is le, a kis állomás üres,
nincs busz, mehetünk a városig gyalog –
az ajtók zárva. Az emberek az ismétlődő
időutazások miatt bizalmatlanok.

Most menjünk be az egyetlen
nyitott ajtón s a hivatalnoknak
sírjuk el férjünk korszakidegen
hangzású nevét,

vegyük át a műanyag tasakban
a kőszközöket, a karórát, a port
és hajtsuk végre irtózáttal
visszafelé is ezt a keresést.

Én és az Úrnő

játék Szirmay Ágnesnek

Bűvös járda, rügdosott jégdarab,
a vidám tömegben két komoly csapat:
Tavas és Tél, munkából táncterembe,
halk nevetés, föl a trónterembe!
Ha ebben az órában utcára szöksz
még itt érsz az élet langy karma közt!

Ugrálj le hát kicsi Koronajégekőm
a trónteremből a Carrara-lépcsőn.
Úgy olvadok! Hideg testem izzad. Veled
főnt rexeztek, velem lent hokiztak,
de egyszercsak ütközünk, ami kész tánc,
én jégdarab és Te koronagyémánt!

A hagyomány őrzői

Boldogok a néprajztudósok
egy demizson saját termésű borral
egyikük lakásán, midőn az asszonynak
neve: Halgass, a négy gyerek meg aludni ment

Boldogok az asszonyok
méltatlan helyzetükben, hiábavaló
harcban az ivócimborákkal

Boldogok a parasztok
mert kénszagú boruk ím messzire elér.

Boszorkánynál

A szobráról még tizenhárom perc a kunyhója. Épp jókor érkezünk, mert fél perce akasztotta fel magát a kígyófejes csillárra. Miután levágjuk, hálás. Nem mutatja ki, mennyire biztos volt abban, hogy jövünk. Közben elkészül a vacsora, de mi nem kérünk enni, tekintettel a koravén, ravasz, zsíros arcú gyerekekre, akikkel állítólag táplálkozik. Mégis jókedvűen nézzük ahogy vacsorázik, és teával koccintunk az egészségére. A nevetést nem rendeltetésszerűen használja, persze, hosszú vascsőre eleve alkalmatlan is lenne erre. Kajánul figyel, hogy keresgéljük azokat az adomákat, melyek semmiképpen sem sérthetik az érzékenységet. Alig van ilyen. A semmiségek és közhelyek pedig nem érdeklik, ha mástól hallja őket. Macskája tartja fenn a társalgást, mert föl-alá sétál az asztalon, és tekintetével bele-belckarmol a szemünkbe. Mindezt ő unja meg hamarabb: félresöpri a macskát, felkacag és megfélekedzik rólunk. Kimegy, vihart támaszt, zajosan tesz-vesz a végtelenben. Reggel, mikor már csak szemerkél az eső, bejön. Mi a sarokban ülünk vacogva. – Na, most már béküljetez ki! – adja meg a kért jóslatot. – Reggel van, aludni szeretnék. Hagyjátok el kunyhómat.

Előszó a királylány elszomorításához

Már van egy hely a világon. Megvetett Adolf udvarában, ebben a fertőtlenített, lelakatolt és elfelejtett udvarban, ahol mélyzöld vadrózsa futotta be kívül-belül az épületet és a személyzetet, ott, ahol maga a förtelmes uralkodó volt kénytelen bezárkózni egy toronyba nagyhatalmú lánya elöl, aki már soha-soha-soha nem kacag, de huncut és édes fény nyugszik a tekintetében, az a fajta egyszerű, önfeledt vidámság, melytől apja, a nyirkoskezű király egy toronyba záratta magát, és onnan gyűlöli, egyszóval, van már egy hely a világon, ahol most az az egyetlen lány él, aki elszabadult tőlem, az egyetlen, aki joggal hiheti, hogy kiismert, az, aki kiégetett, közömbössé tett, lealacsonyított, megutált, elszörnyedt és megszökött tőlem, és aki most a távolban nem tud megszabadulni attól a belső melegségtől, szeretettől és vidámságtól, ami miatt az apját a toronyban, engem pedig itthon fojtogat a sírás, s aki miatt a zöld vadrózsaindák már kilencvenkilenc éve kúsznak ki a világba a toronyból, hogy valahol belémakadjanak végre, mert az öreg király barbár parancsa, hogy jöjjenek udvarába az ifjak, és szomorítsák el a lányát, keserítsék el, bírják legalább egyszer sírásra, hogy ő végre lejöhessen a toronyból, tegyek szerencsétlenné, öljk meg, és lehetőleg én legyek az, én, mert a lánya engem szokott megátkozni, miközben szeretettel mosolyog föl az udvarról a toronyba, noha a szórakozott vadrózsatenger összeszurkálja a testét, és a király gestapója a torony falánál évről évre kivégez egy ifjút, mert egyikük sem bírja elszomorítani a király lányát, aki önfeledten mosolyog, s mégis visszavár engem, visszavár, hogy elhozzam neki ezt a mesét, és végre teljesen boldogtalaná tegyem.